

İlk kez internet sansürünü protesto ederken gördüm onları. Sanki hiç olmamış gibiydi. Gündem’de yeri yoktu. Gazetelerdeki, televizyonlardaki olay akışına uymuyordu. Ama bal gibi oldu. Bilgisayar kullanan gençler, internet ile ilgili kısıtlamaları hissettiler. Meydana çıktılar.

Cep telefonuyla ve internet üzerinden mesajlaşma, fiziken ne kadar uzak olsalar da insanın arkadaşını yanına getiriyor. Biri bir tarafa öteki öbür tarafa yürürken, yan yana yürüyorlar sanki.

Bir mesaj, başkalarına da iletilebiliyor hemen. Hiç tanışmamış olanlar aniden yakın tanıdık gibi iletişime geçiyorlar bilmeden. Sanal mı gerçek mi diye ayırt etmek için algoritmalar çıkarmalarına gerek yok. Yolda yürüyeceğini, denizde yüzeceğini hiç düşünmeden bilmek gibi bir şey bu. Kendiliğinden hissediyorlar.

Bilmeyen biri okuma yazma öğrendiğinde nasıl gülünç, sevimli durumlar ortaya çıkarsa cep telefonlarıyla, internetle büyümemiş insanın bu yeni tür uzaktan iletişim ortamında yaptıkları da onlara öyle gülünç geliyor.

Sermaye de devlet de iletişimi düzenli olarak kirletip sonra temizleme filtresi olarak araya girerek varlıklarını sağlayıp onaylatır. Onlar devlete de piyasaya da karşı değiller.

Devletin okullarında okuyorlar; okullar özel bile olsa devletindir ve onlar sanal ile gerçeği kendiliğinden ayırt edebiliyorlar. Çok iyi tüketiciler. Yedikleri içtikleri, giyimleri kuşamları yerli yerinde, yalnızca bir bölümü obez ya da savruk; o da bile bile.

Sermayenin de devletin de kendisini onlara onaylatmasına gerek yok. Gel de bunu liberale ve devlet adamına anlat. (Bilmeyen olabilir; bir zamanlar liberalle devlet adamı birbirinden ayırdı, hatta birbirlerine karşıydı.) Liberalle devlet adamı el ele can hıraş iletişimlerini kirletip aralarına filtre olarak girmek arzusundalar. Bunlar da öyle yetişmiş. Komik de oluyorlar.

Sonsuz boyutlu, sonsuz alanlı, tuhaf zamanlı bu iletişim ortamında bir yer kirlendi mi anında başka bir mecra oluşuyor oradan akıyor iletişim, kopukluk yaşamadan.

İletişimi kirlletme çabası nafîle olan devlet ve sermaye onların günlük yaşamlarına dokunmaya kalktığında iletişim ortamındaki birlikteliklerinden oluşan ruh, eşanlı olarak dört bir yanda belirip “A be, abece, kopyacı şifreci...” diye bağırın topluluklar olarak birden bedene geliyor. Sonra da tam yakaladım derken uçup gidiyor.

Dün gece yarısı, bir kez daha gördüm bedenleşmiş halini o ruhun. Gencecik insanlar ince narin kolları havada, ellerini bir açıp bir kapayarak, birlikte, yavaş ve şenlikli biçimde yürüyorlar: “Gel... Gel...” Bilmeyen karnaval sanır. Acıları var halbuki, medet umuyorlar.

Gezi Parkına ilk gece çıkamadım. Saat 2:40 civarıydı Stadyum’un oraya kadar gidebildim. Gaz bombası geldi. Beşiktaş’ta toplananların yanına döndüm. Kalabalığa karıştım. Gaz bombaları oraya da geldi. Sonra TOMA’lar.

Evim gibidir. Ne zaman içim sıkılmışken çıkıp Gezi Parkı’nda yürüsem, bir banka otursam, huzur bulurum.

Ertesi gün ulaşılır ulaşılmaz hemen Gezi Parkı’ndaydım. İşkence görmüş bir insan gibiydi, sağ yanı beton olmuş, sol yanı kesilmiş. Gaz bombaları gelip beni bulmayı sürdürdü. Herşeye karşın tanıdık bir huzur hali geldi üzerime.

İki kere daha gittim. İlk keresinde yollar boştu. Parkta gençler çadırlar kurmuş, kitaplar okuyor, söyleşiyor, bazen toplanıp yürüyor, slogan atıyordu. En sert sloganlar bile şenlik havasında, sanki şen şakrak bir şarkı söyler gibi atılıyordu.

İkinci keresinde, yollar gelen gidenlerle doluydu. Televizyon dizilerini izleye izleye yanı başında olan olayı bile sanki bir dizide oluyormuş zannetmeye başlayan insanlar vardır ya, çoğu orada olanları bir televizyon dizisi seyrederek gibi seyrediyordu. Yanındakini uzaklaştıran bu zihin hali... Halbuki yeni iletişim olanaklarıyla büyüyenler için çok çok uzaklarda olanlar

bile sanaldan ayrırır, yanı başında gerçekleştiğini hissettirir.

“Gel... Gel...” Eski akıl, eski yöntemle kirletilmeye çalışılıyordu onların birliği Taksim Gezi Parkı’na ve orada onu sahiplenenlere yapılan in işkencesiyle. İstanbul, Türkiye ve Dünya’nın dört bir yanında olanca gerçekliğiyle hissediliyordu acı.

Nasıl anlatacaksın o köhnemiş liberale, devlet adamına bunu:)

Hafta sonu sınava girecek olan arkadaşlar biliyorsunuz; hiç tanımadığınız milyonlarca kardeşiniz ve mesaj atmasını pek beceremeyen milyonlarca abiniz, ablanız, teyzeniz, amcanız sizinle. Gnlnz ferah olsun. Başarılar...